

Peretki
Jana Pawła II

Spis treści

Słowo wstępne.....	5
O Kościele.....	6
O Modlitwie	11
O Eucharystii	15
O kapłaństwie.....	19
O wartości cierpienia	23
O Maryi.....	28
O Różańcu	32
O Kobiecości	35
O Rodzinie	40
O ochronie życia.....	45
O katolikach świeckich	49
O współczesności	53
O sprawach społecznych	58
O cywilizacji europejskiej.....	64
O ojczyźnie.....	68
O pełni człowieczeństwa	72

Słowo wstępne

W każdej epoce jesteśmy uczestnikami wydarzeń, poprzez które Bóg przemawia do ludzi. Teologia nazywa je „znakami czasu” i dzieli je – najogólniej biorąc – na znaki pozytywne i negatywne. We współczesności jednym z takich znaków jest fenomen postępu, który trudno ocenić jednoznacznie pozytywnie, gdyż dokonuje się głównie w świecie materialnym, w świecie duchowym człowieka natomiast obserwowany jest regres i coraz większe poczucie pustki. Ta pustka jest jednak źródłem innego zjawiska: głodu prawdy i tęsknoty za tym, co duchowe. Ów głód człowieka rozumiał doskonale Jan Paweł II. Wielu odbierało Go jako proroka a Jego słowa nie tylko że nie straciły na aktualności, a wręcz przeciwnie, stały się coraz częstszym przedmiotem osobistej lektury.

Na niniejszą publikację, zawierającą najcenniejsze myśli Jana Pawła II, składają się cytaty ułożone w szesnastu grupach tematycznych, wśród których można wyodrębnić problematykę religijną, egzystencjalną, społeczną oraz kulturalno-cywilizacyjną. To, co charakteryzuje zebrany materiał, to owa wizja odgórna – prorocka. Prorok to widzący i słyszący: widzi i słyszy to, co Bóg ma do przekazania ludziom, dlatego jego słowo ma szczególnie nadziejorodną siłę, wlewa wiele światła w pogmatwane koleje ludzkiej historii. Jan Paweł II ma rzeczywiście wzrok człowieka, który nie rozstając się ze Słowem Bożym, potrafi w jego świetle interpretować pozornie zwyczajne fakty. Duch humanizmu chrześcijańskiego, którego idee zawarł Ojciec Święty w pierwszej encyklice programowej pontyfikatu *Redemptor hominis*, przenika całą jego myśl. Papież dostrzega Bożą obecność w prostych sprawach codzienności, zwłaszcza w wydarzeniach naznaczonych cierpieniem i grzechem człowieka. Widzi ją jako obecność zbawienia, które nie jest czymś abstrakcyjnym, lecz właśnie wyzwaniem człowieka z jego wszelkich ograniczeń i zła, i prowadzeniem do szczęścia. Dlatego każdy z cytatów zamieszczonych w książce może nam posłużyć za pokarm duchowy w codziennie rozpoczynanej wędrówce, wśród wyzwań współczesności. Końcowe rozdziały dotyczące spraw Europy i Polski przynoszą nam wiele ożywczych idei, które na pewno zdolne są nas zapłodnić do optymistycznego postrzegania przyszłości.

Ostatnia część publikacji zawiera te myśli Jana Pawła II, które eksponują centralną treść Dobrej Nowiny: człowiek jest kochany przez Boga i w Nim jest źródło jego spełnienia.

Ks. Krzysztof Guzowski

O Kościele

Foto: Rafał Pomianek

Kościół Chrystusowy jest rzeczywistością fascynującą i wspaniałą. Jest bardzo stary – liczy bowiem dwa tysiące lat – a jednocześnie jest wciąż młody dzięki Duchowi Świętemu, który go ożywia. Kościół jest młody, młode bowiem, czyli wciąż aktualne, jest jego orędzie zbawienia.

(„Ja jestem krzewem winnym, wy latoroślami” (J 15, 5).

Orędzie z okazji V Światowego Dnia Młodzieży, nr 1)

W Kościele każdy ma do odegrania swoją rolę, a wszyscy razem budujemy jedno Ciało Chrystusa, jeden Lud Boży.

(Czuwanie modlitewne Cherry Creek State Park, 14 sierpnia 1993, cz. III, nr 1)

Odkryć łączność z Kościołem – to zawsze znaczy: odnaleźć się w orbicie tajemnicy paschalnej Chrystusa, znaleźć się w zasięgu owej «miłości, którą do końca umiłował». Znaleźć się w zasięgu Eucharystii, która jest sakramentem tej właśnie miłości.

(Przemówienie do przedstawicieli świata kultury, Warszawa, 13 czerwca 1987, nr 7)

Kościół czerpie duchową moc dla wypełniania swojej misji z nieustannego uobecniania w Eucharystii ofiary Krzyża i z Komunii z Ciałem i Krwią Chrystusa.

(Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, nr 22)

Kościół dopełnia odkupieńczego dzieła Chrystusa. Tajemnica Kościoła — owego Ciała, które dopełnia ukrzyżowane i zmartwychwstałe Ciało Chrystusa — wskazuje równocześnie na ową przestrzeń, w której cierpienia ludzkie dopełniają cierpienie Chrystusa. Tylko w tym zakresie i w tym wymiarze Kościoła-Ciała Chrystusa, które wciąż się rozwija w przestrzeni i czasie, można myśleć i mówić o «brakach udreń Chrystusa». Apostoł zresztą to wyraźnie uwydatnia, gdy pisze o «dopełnianiu braków udreń Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół».

(List Apostolski *Salvifici doloris*, nr 24)

Należy szukać Chrystusa i rozpoznawać Jego obecność w Kościele, który jest niejako kontynuacją Jego zbawczego działania w czasie i przestrzeni. To w nim oraz za jego pośrednictwem Jezus nadal ukazuje się dziś i pozwala się spotkać ludziom.

(*Chcemy ujrzeć Jezusa*. Orędzie z okazji XIX Światowego Dnia Młodzieży, nr 5)

Jeśli Kościół mówi dziś rzeczy, które się nie podobają, to dlatego, że czuje się do tego zobowiązany. Czyni to w imię obowiązku lojalności. W rzeczywistości byłoby dużo łatwiej trzymać się ogólników. Ale czasem czuje on, że musi zgodnie z Ewangelią Jezusa Chrystusa podtrzymywać najwyższe ideały, nawet ryzykując, że będzie musiał rzucać wyzwanie bieżącym opiniom.

(Przemówienie do młodzieży w Amersfoort w Holandii, 14 maja 1985, nr 6)